EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 16.9.2011
KOM(2011) 560 v konečném znění

2011/0242 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

kterým se mění nařízení (ES) č. 562/2006 s cílem stanovit společná pravidla pro dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic v mimořádných situacích

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

1.1. Správa Schengenu – posílení prostoru bez kontrol na vnitřních hranicích

Souvislosti a odůvodnění změn obsažených v tomto návrhu a podrobné objasnění toho, jak mají fungovat v praxi, lze nalézt ve sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů nazvaném *„Správa Schengenu – posílení prostoru bez kontrol na vnitřních hranicích“*, které je přijímáno společně s tímto návrhem.

1.2. Změny právních předpisů

Aby byl zajištěn nezbytný právní rámec v reakci na žádost Evropské rady z 23.–24. června o vytvoření mechanismu, díky němuž by bylo možné reagovat na skutečně kritické situace, je třeba změnit Schengenský hraniční kodex zavedený nařízením (ES) č. 562/2006, jež stanoví na jedné straně pravidla na ochranu vnějších hranic a na straně druhé zrušení ochrany vnitřních hranic a v omezených případech možnost jejího znovuzavedení.

Volný pohyb osob v prostoru bez vnitřních hranic je klíčový úspěch Unie, z něhož mají užitek všichni občané, kteří v tomto prostoru žijí, proto by si skutečnost, že na tento volný pohyb může mít vliv jednostranné a někdy neprůhledné vnitrostátní rozhodnutí, měla žádat přijetí rozhodnutí na úrovni Unie.

Z toho důvodu by se mělo znovuzavedení ochrany vnitřních hranic obecně zakládat na rozhodnutí, jež Komise navrhne a přijme jako prováděcí akt poté, co členské státy vyjádří své postoje v rámci přezkumného postupu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí[1]. Rozhodnutí přesně stanoví, v jakém případě může být výjimečně znovu zavedena ochrana vnitřních hranic a v jakém případě může být prodlužována vždy o 30 dní po maximální dobu šesti měsíců. Tuto dobu lze prodloužit pouze v případě, kdy je znovuzavedení ochrany vnitřních hranic důsledkem nepříznivého zjištění v rámci schengenského hodnotícího mechanismu, že některý členský stát trvale nezajišťuje přiměřenou ochranu svého úseku vnějších hranic.

Členské státy si však ponechávají možnost jednostranně znovu zavést ochranu vnitřních hranic v případě nepředvídatelných událostí, kdy je třeba neprodleně jednat. Takové rozhodnutí vstupuje v platnost okamžitě a je oznámeno Komisi, Evropskému parlamentu a dalším členským státům. Znovuzavedení ochrany vnitřních hranic v těchto situacích je nicméně omezeno na pět dní. Komise může v takovém případě v zájmu posouzení vhodnosti přijatého opatření konzultovat všechny členské státy. Tato konzultace přitom nevede k pozastavení účinnosti rozhodnutí přijatého členským státem. Je-li to zapotřebí, může být znovuzavedení ochrany vnitřních hranic prodlouženo, ale v takovém případě je třeba vycházet z rozhodnutí Komise přijatého jako prováděcí akt prostřednictvím postupu pro naléhavé případy podle článku 8 výše zmíněného nařízení č. 182/2011.

---

[1] Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13.

Díky koordinované reakci na úrovni EU by bylo možné zohlednit všechny evropské zájmy. Taková reakce by řešila situace, kdy by některý členský stát čelil závažné krátkodobé, do značné míry místní hrozbě pro svůj veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost, jakož i situace s širšími a dlouhodobějšími důsledky. V obou případech je nutná koordinovaná evropská reakce, neboť ke každému rozhodnutí o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic – a to i po omezenou dobu a v rámci omezené zeměpisné oblasti – neodmyslitelně patří skutečnost, že lidské a ekonomické důsledky tohoto rozhodnutí budou patrné i mimo členský stát, jenž se k daným opatřením uchýlí. Důvody pro použití tohoto koordinovaného evropského přístupu jsou o to naléhavější, ocitne-li se některý úsek vnějších hranic pod neočekávaným a silným tlakem nebo nedaří-li se některému členskému státu trvale zajišťovat ochranu svého úseku vnějších hranic, přičemž vzniklá situace představuje svou povahou závažnou hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni. Jakékoli rozhodnutí o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic má přímý dopad na všechny cestující osoby a na společné zájmy všech členských států.

Ochrana vnitřních hranic by měla být za těchto okolností znovu zavedena jen jako krajní opatření až poté, co byla uskutečněna jiná opatření ke stabilizaci situace na příslušném úseku vnějších hranic, a to na evropské úrovni v duchu solidarity a/nebo na vnitrostátní úrovni s cílem lépe dodržet společná pravidla.

2. VÝSLEDKY KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A HODNOCENÍ DOPADU

Ve svém sdělení o migraci[2] Komise navrhla možnost zavedení mechanismu, jenž by na evropské úrovni umožnil rozhodnout, které členské státy výjimečně znovu zavedou ochranu vnitřních hranic a na jak dlouho. Sdělení se zabývalo možností vytvoření mechanismu pro reakce na mimořádné situace, včetně případného koordinovaného dočasného znovuzavedení ochrany vnitřních hranic na úrovni EU coby krajního opatření.

Tato myšlenka byla dne 12. května 2011 příznivě přijata Radou pro spravedlnost a vnitřní věci a také Evropskou radou, která na svém zasedání ve dnech 23.–24. června 2011 vyzvala k zavedení mechanismu umožňujícího „reagovat na mimořádné okolnosti ohrožující celkové fungování schengenské spolupráce, aniž by došlo k ohrožení zásady volného pohybu osob“.

3. PRÁVNÍ PRVKY NÁVRHU

Právním základem tohoto návrhu je čl. 77 odst. 1 a 2 Smlouvy o fungování Evropské unie.

Tento návrh mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), jehož základem byla rovnocenná ustanovení Smlouvy o založení Evropského společenství, tj. čl. 62 odst. 1 (vnitřní hranice) a odst. 2 písm. a) (vnější hranice).

---

[2] KOM(2011) 248, 4.5.2011.

4. DOPAD NA ROZPOČET

Navrhovaná změna nemá pro rozpočet EU žádné důsledky.

2011/0242 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

kterým se mění nařízení (ES) č. 562/2006 s cílem stanovit společná pravidla pro dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic v mimořádných situacích

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 77 odst. 1 a 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Vytvoření prostoru, v němž je zaručen volný pohyb osob přes vnitřní hranice, je jedním z hlavních úspěchů Evropské unie. V tomto prostoru bez kontrol na vnitřních hranicích je nezbytné mít schopnost společně reagovat na situace vážně ovlivňující veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost Evropské unie nebo jednoho či více členských států, kterou lze zajistit umožněním znovuzavedení ochrany vnitřních hranic v mimořádných situacích, aniž by byla ohrožena zásada volného pohybu osob. Společná reakce Unie je tudíž nezbytná vzhledem k dopadu, který mohou mít taková krajní opatření na všechny osoby, jež mají právo pohybovat se v tomto prostoru bez kontrol na vnitřních hranicích.

(2) Volný pohyb v rámci prostoru bez kontrol na vnitřních hranicích je klíčovým úspěchem Unie. Jelikož má dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic vliv na volný pohyb, mělo by být jakékoli rozhodnutí o takovém znovuzavedení přijato na úrovni Unie. V každém případě by znovuzavedení ochrany vnitřních hranic mělo být uskutečněno jen jako krajní opatření v nezbytně nutném rozsahu a délce trvání a na základě konkrétních objektivních kritérií a posouzení jeho nezbytnosti, které by mělo být provedeno na úrovni Unie. Pokud je v důsledku závažné hrozby pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost nutno přijmout okamžitá opatření, měly by mít jednotlivé členské státy možnost znovu zavést ochranu vnitřních hranic na dobu, která nebude přesahovat pět dní, přičemž o jakémkoli prodloužení této doby je třeba rozhodnout na úrovni Unie.

(3) Při rozhodování o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic je třeba zvážit nezbytnost a přiměřenost tohoto opatření v porovnání s hrozbou pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost, která je impulzem pro požadavek tohoto znovuzavedení, alternativní

opatření, jež by mohla být přijata na vnitrostátní úrovni a/nebo na úrovni Unie, a dopad tohoto opatření na volný pohyb v rámci prostoru bez vnitřních hranic.

(4) Znovuzavedení ochrany vnitřních hranic by mohlo být výjimečně nezbytné v případě závažné hrozby pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni, zejména v návaznosti na teroristické činy či hrozby, jakož i hrozby, které představuje organizovaná trestná činnost.

(5) Mohou nastat situace, kdy vnější hranice jednoho či více členských států překročí velký počet státních příslušníků třetích zemí. To může vést k neočekávanému a výraznému nárůstu druhotného pohybu státních příslušníků třetích zemí, u kterých se zjistí, že nelegálně pobývají na území jiného členského státu či států. Vzhledem k počtu členských států, jež jsou tímto neočekávaným a výrazným nárůstem druhotného pohybu dotčeny, a k celkovému dopadu tohoto nárůstu na stav migrace v Unii nebo v jednotlivém členském státu lze mít za to, že je nezbytné dočasně znovu zavést ochranu vnitřních hranic, pokud vzniklá situace představuje svou povahou závažnou hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni. Překročení vnějších hranic velkým počtem státních příslušníků třetích zemí může za výjimečných okolností ospravedlňovat okamžité znovuzavedení některých kontrol na vnitřních hranicích, pokud je takové opatření nutné s cílem chránit veřejný pořádek a vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni před závažnou a naléhavou hrozbou.

(6) Dočasné znovuzavedení některých kontrol na vnitřních hranicích by rovněž mohlo být reakcí na vážné nedostatky zjištěné v rámci schengenských hodnocení v souladu s článkem 15 nařízení o vytvoření hodnotícího a monitorovacího mechanismu k ověření uplatňování schengenského *acquis*, pokud vzniklá situace představuje svou povahou závažnou hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni.

(7) Dříve než bude přijato rozhodnutí o dočasném znovuzavedení některých kontrol na vnitřních hranicích, je třeba plně využít možnost podniknout kroky k řešení dané situace, včetně využití pomoci ze strany orgánů Unie, např. agentury Frontex a Europolu, či opatření technické nebo finanční podpory na vnitrostátní úrovni a/nebo na úrovni Unie. Jakékoli rozhodnutí o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic by se navíc mělo opírat o podložené informace, které může poskytnout členský stát, jenž o toto znovuzavedení žádá, nebo které mohou pocházet z jiných zdrojů, např. inspekčních návštěv.

(8) Za účelem zajištění jednotných podmínek pro provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí[3]. S výjimkou naléhavých případů a s ohledem na ustanovení čl. 2 odst. 2 písm. b) bodu iii) tohoto nařízení se použije přezkumný postup.

---

[3] Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13.

(9) Komise by měla přijímat okamžitě použitelné prováděcí akty, pokud pro to existují – v řádně odůvodněných případech v souvislosti s bezprostředností hrozby pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni – závažné naléhavé důvody.

(10) V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení, které proto pro ně není závazné ani použitelné. Vzhledem k tomu, že toto nařízení navazuje na schengenské *acquis* podle hlavy V části třetí Smlouvy o fungování Evropské unie, rozhodne se Dánsko v souladu s článkem 4 uvedeného protokolu do šesti měsíců od přijetí tohoto nařízení, zda jej provede ve svém vnitrostátním právu.

(11) Toto nařízení rozvíjí ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Spojené království v souladu s rozhodnutím Rady 2000/365/ES ze dne 29. května 2000 o žádosti Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis*[4]. Spojené království se tedy neúčastní přijímání tohoto nařízení, které proto pro ně není závazné ani použitelné.

(12) Toto nařízení rozvíjí ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Irsko v souladu s rozhodnutím Rady 2002/192/ES ze dne 28. února 2002 o žádosti Irska, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis*[5]. Irsko se tedy neúčastní přijímání tohoto nařízení, které proto pro ně není závazné ani použitelné.

(13) Pokud jde o Island a Norsko, rozvíjí toto nařízení ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*[6].

(14) Pokud jde o Švýcarsko, rozvíjí toto nařízení ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*[7].

(15) Pokud jde o Lichtenštejnsko, rozvíjí toto nařízení ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Protokolu mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*[8].

(16) Pokud jde o Kypr, představuje toto nařízení akt navazující na schengenské *acquis* nebo s ním jinak související ve smyslu čl. 3 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2003.

---

4 Úř. věst. L 131, 1.6.2000, s. 43.
5 Úř. věst. L 64, 7.3.2002, s. 20.
6 Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 36.
7 Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 52.
8 Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 19.

(17) Pokud jde o Bulharsko a Rumunsko, představuje toto nařízení akt navazující na schengenské *acquis* nebo s ním jinak související ve smyslu čl. 4 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2005.

(18) Toto nařízení dodržuje základní práva a ctí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie, včetně volného pohybu a pobytu. Toto nařízení musí být provedeno v souladu s těmito právy a zásadami,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Nařízení (ES) č. 562/2006 se mění takto:

1) Články 23 až 26 se nahrazují tímto:

„Článek 23

Obecný rámec dočasného znovuzavedení ochrany vnitřních hranic

1. Pokud se v prostoru bez kontrol na vnitřních hranicích vyskytne závažná hrozba pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni, lze výjimečně znovu zavést ochranu vnitřních hranic na celých vnitřních hranicích nebo konkrétních úsecích těchto hranic jednoho či více členských států po omezenou dobu nepřesahující 30 dní nebo po předvídatelnou dobu trvání závažné hrozby, pokud tato doba přesahuje 30 dní. Rozsah a doba trvání dočasného znovuzavedení ochrany vnitřních hranic nepřekročí míru, která je nezbytně nutná jako reakce na tuto závažnou hrozbu.

2. Ochrana vnitřních hranic může být znovu zavedena pouze v souladu s postupy stanovenými v článcích 24, 25 a 26 tohoto nařízení. Pokaždé když je zvažováno rozhodnutí o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic, je nutné zohlednit kritéria uvedená v článku 23a.

3. Jestliže závažná hrozba pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni trvá déle než po dobu stanovenou v odstavci 1, může se ochrana vnitřních hranic s ohledem na kritéria uvedená v článku 23a ze stejných důvodů, jaké jsou uvedeny v odstavci 1, a s ohledem na případná nová hlediska prodlužovat vždy nejvýše o 30 dní.

4. Celková doba znovuzavedení ochrany vnitřních hranic, jež se skládá z počátečního období podle odstavce 1 a jeho prodloužení podle odstavce 3, nepřesáhne šest měsíců. V případě přetrvávajících vážných nedostatků týkajících se ochrany vnějších hranic nebo řízení o navrácení zjištěných v souladu s článkem 15 nařízení o vytvoření hodnotícího a monitorovacího mechanismu k ověření uplatňování schengenského *acquis* se může Komise rozhodnout tuto dobu prodloužit.

Článek 23a

Kritéria pro dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic

1. Při rozhodování o dočasném znovuzavedení ochrany hranic na jedné či více vnitřních hranicích nebo jejich úsecích Komise nebo – v případech uvedených v čl. 25 odst. 1 – dotyčný členský stát posoudí, do jaké míry takové opatření pravděpodobně přispěje k adekvátnímu řešení hrozby pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni, a posoudí přiměřenost tohoto opatření vzhledem k dané hrozbě. Toto posouzení vychází z podrobných informací předložených dotyčným členským státem (státy) a jakýchkoli jiných relevantních informací, včetně informací získaných podle odstavce 2. V rámci tohoto posouzení je třeba zohlednit zejména tyto aspekty:

   (a) pravděpodobný dopad hrozeb pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni, včetně hrozeb v návaznosti na teroristické činy či hrozby, jakož i hrozeb, které představuje organizovaná trestná činnost;

   (b) použitelnost opatření technické nebo finanční podpory, která mohou být či byla uplatněna na vnitrostátní a/nebo evropské úrovni, včetně pomoci ze strany orgánů Unie, např. agentury Frontex, Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu či Europolu, a míru, v jaké tato opatření pravděpodobně přispějí k adekvátnímu řešení hrozeb pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni;

   (c) současný a pravděpodobný budoucí dopad vážných nedostatků týkajících se ochrany vnějších hranic nebo řízení o navrácení zjištěných v rámci schengenských hodnocení v souladu s nařízením o vytvoření hodnotícího a monitorovacího mechanismu k ověření uplatňování schengenského *acquis*;

   (d) pravděpodobný dopad takového opatření na volný pohyb v prostoru bez kontrol na vnitřních hranicích.

2. Před přijetím rozhodnutí Komise může

   (a) požádat členské státy, agenturu Frontex, Europol, Eurojust, agenturu pro základní práva či kterýkoli jiný orgán Unie, aby jí poskytly další informace;

   (b) provádět inspekční návštěvy za podpory odborníků z členských států a agentury Frontex, Europolu či jiného příslušného orgánu Unie, aby získala nebo si ověřila relevantní informace nutné pro přijetí rozhodnutí o dočasném znovuzavedení ochrany vnitřních hranic.

Článek 24

Postup pro dočasné znovuzavedení ochrany vnitřních hranic

1. Pokud se některý členský stát domnívá, že by měla být znovu zavedena ochrana vnitřních hranic podle čl. 23 odst. 1, předloží Komisi žádost nejpozději šest týdnů před tímto plánovaným znovuzavedením či v kratší lhůtě, jsou-li okolnosti, jež vedou k potřebě znovu zavést ochranu vnitřních hranic, zjištěny později než šest týdnů před tímto plánovaným znovuzavedením, a dále sdělí následující informace:

(a) důvody navrhovaného znovuzavedení, včetně všech relevantních údajů upřesňujících události, které představují závažnou hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni;

(b) rozsah navrhovaného znovuzavedení s upřesněním, na kterém úseku či úsecích vnitřních hranic má být ochrana hranic znovu zavedena;

(c) názvy určených přechodů;

(d) datum a dobu trvání navrhovaného znovuzavedení;

(e) případně opatření, která mají přijmout ostatní členské státy.

Tato žádost může být rovněž předložena společně dvěma či více členskými státy.

2. Informace uvedené v odstavci 1 je třeba současně s předložením žádosti poskytnout také členským státům a Evropskému parlamentu.

3. V návaznosti na žádost členského státu v souladu s odstavcem 1 nebo z vlastního podnětu na základě informací uvedených v písmenech a) až e) tohoto odstavce Komise rozhodne o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 33a odst. 2.

4. Komise rozhodne o prodloužení ochrany vnitřních hranic. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 33a odst. 2.

5. Z řádně odůvodněných naléhavých důvodů v souvislosti se situacemi, kdy jsou okolnosti, jež vedou k potřebě prodloužit ochranu vnitřních hranic v souladu s odstavcem 4, zjištěny později než deset dní před plánovaným prodloužením, přijme Komise okamžitě použitelné prováděcí akty postupem podle čl. 33a odst. 3.

Článek 25

Zvláštní postup v případech, kdy je třeba přijmout okamžitá opatření

1. Jestliže je v důsledku závažné hrozby pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost v některém členském státu nutno neprodleně přijmout opatření, dotyčný členský stát může výjimečně a okamžitě znovu zavést ochranu vnitřních hranic po omezenou dobu nepřesahující pět dní.

2. Členský stát, který znovu zavádí ochranu vnitřních hranic, to oznámí ostatním členským státům a Komisi, poskytne informace uvedené v čl. 24 odst. 1 a uvede důvody, které použití tohoto postupu ospravedlňují. Komise může okamžitě po obdržení oznámení konzultovat ostatní členské státy.

3. Pokud závažná hrozba pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost členského státu trvá déle než po dobu stanovenou v odstavci 1, rozhodne Komise o prodloužení ochrany vnitřních hranic. Vzhledem k potřebě neprodleně přijmout opatření po uplynutí lhůty uvedené v odstavci 1, což představuje závažný

naléhavý důvod, přijme Komise okamžitě použitelné prováděcí akty postupem podle čl. 33a odst. 3.

Článek 26

Zvláštní postup v případech přetrvávajících vážných nedostatků

1. V případech, kdy Komise zjistí přetrvávající vážné nedostatky týkající se ochrany vnějších hranic nebo řízení o navrácení v souladu s článkem 15 nařízení o vytvoření hodnotícího a monitorovacího mechanismu k ověření uplatňování schengenského *acquis*, a pokud tyto nedostatky představují závažnou hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni, lze znovu zavést ochranu vnitřních hranic po dobu nepřesahující šest měsíců. Tato doba může být prodloužena o dalších maximálně šest měsíců, pokud nejsou vážné nedostatky odstraněny. K prodloužení může dojít nanejvýš třikrát.

2. Komise rozhodne o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 33a odst. 2.

3. Komise rozhodne o prodloužení ochrany vnitřních hranic. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 33a odst. 2.

4. Z řádně odůvodněných naléhavých důvodů v souvislosti se situacemi, kdy jsou okolnosti, jež vedou k potřebě prodloužit ochranu vnitřních hranic v souladu s odstavcem 3, zjištěny později než deset dní před plánovaným prodloužením, přijme Komise okamžitě použitelné prováděcí akty postupem podle čl. 33a odst. 3.“

2) Článek 27 se nahrazuje tímto:

„Článek 27

Informování zákonodárců

Komise a dotyčný členský stát (státy) informují co nejdříve Evropský parlament a Radu o jakýchkoli důvodech, jež by mohly vést k uplatnění článků 23 až 26.“

3) Články 29 a 30 se nahrazují tímto:

„Článek 29

Zpráva o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic

Nejpozději čtyři týdny po zrušení kontrol na vnitřních hranicích předloží členský stát, který tyto kontroly na vnitřních hranicích prováděl, Evropskému parlamentu, Radě a Komisi zprávu o znovuzavedení ochrany vnitřních hranic, v níž zejména popíše provádění kontrol a účinnost znovuzavedení ochrany vnitřních hranic.

Článek 30

Informování veřejnosti

Komise informuje veřejnost o rozhodnutí znovu zavést ochranu vnitřních hranic a oznámí zejména datum zahájení a ukončení tohoto opatření, pokud tomu nebrání nadřazené bezpečnostní důvody.“

4) Vkládá se nový článek 33a, který zní:

„Článek 33a

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Uvedený výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 8 nařízení (EU) č. 182/2011 ve spojení s článkem 5 zmíněného nařízení.“

Článek 2

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne .

Za Evropský parlament	*Za Radu*
předseda	*předseda*